



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati  
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata  
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem  
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.  
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum  
festiuitatibus habitae

**Landsberg, Johannes Justus**

**Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII**

Vestium præciositas curiositasque quam sit vitanda cuique Christiano.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Interdum, quam ducitur. Neque enim se poterat erigere, ligatas habens manus. Hæc autem omnia contumeliosa palam illi irrogabant, quo illum cunctis despicabilem, quasi ex mandato iudiciove Herodis, redderent. Vide iterum hic, & ex animo compatere Domino Iesu, qui cum infinita sit sapientia Dei Patris, propter te stultus vocari, vestiri, agi, illudiq; voluit. Attende in quo dolore ibat angustiat. Accurrebant homines, rem nouam seu spectaculū contemplantes, probrosa verba quæ in eum dicebantur, audiunt, videntq; Iesum vt mutum, vt agnum, vt omnium quorum accusabatur reum, fatuorum veste amictum. Vident in eius facie sputa, sanguinem, tumores, liuoresq; inhærentes: quod nonnulli (vt sic) admirabantur, quidam gaudebant: alij verò (quod verisimile est) tantam iniuriam opprobriumq; innocentis videntes, præ compassione lachrymabantur.

*Vestium præciositas, curiositasq; quam sit vitanda cuiq; Christiano.*

**D**Ocet nos probrosa hæc vestis Christi, ne preciosarum vestium appetitus nobis subrepat, multo minus, vt imperet. Nam hic appetitus inordinatus, delectatioq; nouarum preciosarumq; vestium, quamuis fœminarum potius sit quam virorum, inueniuntur tamen viri quidam penè effœminati in hoc, quod vestibus volunt ornari preciosis. Verùm quid tu preciosis Christiane ornaris vestibus, quando Christus rex caputq; tuum, fatuorum vestis patitur pro te illusionem? Lege epistolas, tam Petri, quam Pauli, 1. Petri 3. & vide quam damnarint preciosarum vestium appetitum. Et quid dico appetitum, cum vsum quoq; reprehendant, qui non est tamen reprehensibilis, nisi propter appetitum, hoc est propter delectationem, aut propter scandalum? Potest enim fieri, vt quis propter officij statusve excellentiam preciosiori vtatur veste absq; vilo peccato, soli consuetudini aut statui, non desiderio seruiens: & tunc potissimè, si non fiat cum excessu & scandalo proximi, nec cum aliqua nouitate introducenda. Verùm quia dixi vsum damnabilem propter appetitum, cogor (quod facile est) ostendere hoc ex pauperibus, aut etiam religiosis quibusdam, qui ex voto professionis ad paupertatem obligantur, quiq; vilitatem rusticitatemq; profiteri tenentur. Horum enim multitudine sunt solliciti, vt de meliori panno vestiantur, vt non deliciarum honorumq; sed simplicitatis & abiectiois potius videantur renegatores. Hæc igitur curiositas, cum in cunctis sit mortalibus vana ac reprehensibilis, in monachis tamen præcipuè est damnabilis ac perniciofa, quos non vestium, sed morum ornare debet pulchritudo. Neq; enim vestium appetere debent gloriam ij, quos habitus & professio monstrant mundo velle esse despectos. Inter hos tamen, aliosq; pauperes multos reperiuntur nō pauci, quos studium hoc vexat vanitatis, vt pannos optent preciosos ad vestes, præferantq; vilibus meliores. Certè monacho, etsi illi potissimè congruat, non tamen solis monachis, sed cuius etiam Christiano (cuius professio est Christi sequi humilitatem) conuenit, curiositatem multitudinemq; aspernari vestium. Scimus vestem, ad arcendum frigus & tegendam nuditatem, in vsum venire. Quid ergo querit Christianus preciositatem in vestibus? An melius corporis nuditatem preciosa, quam vilis vestis tegit? Aut fortasse in preciosa veste tu quoque es melior? Idem es, crede mihi, & in vili & in preciosa veste, nisi quia preciosam

Compatien-  
dum Domi-  
no Iesu.

Vestiu præ-  
ciosarū ap-  
petitus quā  
sit damna-  
bilis.

1. Tim. 2.

Veste præ-  
ciosiori quo-  
modo qui-  
busdam sine  
peccato vt  
liceat.

Curiositas  
vestium quā  
in religioso  
damnabilis  
ac perniciofa.

Vestium cu-  
riositas ac  
multitudo  
quam sit cui-  
libet Chri-  
stiano asper-  
nanda.

Vestes reli-  
gioforum  
quales esse  
debeant.

Sordes ve-  
stium cur fu-  
gienda sint

Simplicitati  
Christiana  
quid maxi-  
mè a duc-  
setur.

Appetitus  
placendi ho-  
minibus quā  
execrabilis  
sit in reli-  
giōso.

Piè viuere in  
Christo  
quid sit.  
2. Tim. 3.  
Galat. 5.

si inordinatè appetis, efficeris ex concupiscentia hac vilior, quomodo cunque fueris etiam amictus. Non inficias tamen eo, pro statu, conditionibusvè quibusdam, nonnullos esse, quibus liceat melioribus vti vestibus. Quod tamen quomodo liceat monachis, quorum habitus in signum portatur contemptus mundi, non video. Quomodo enim auder monachus pulchritudinem preciositate in vè cogitare vestium, quibus restari debet mundum vniuersum sibi, scq; mundo mortuum esse? Vestis esse debet integra, munda, atq; honesta. At qua nobilitate panni (nisi ea vtens, officio dignitate vè praezineat singulari) vestis fiat, ne cogitetur quidem. Mundam tamen (vt dixi) habere decet vestem. Nunquid enim sordes sanctum faciunt? Fugienda sunt sordes in vestibus, seruanda mundities, ne ijs quibuscum habitamus, efficiamur onerosi. Videant iam Christiani, qui preciosas amant vestes, quas tamen in secreto non portarent, nisi ab hominibus videri deberent. Videant monachi, qui expensis monasterij aut mendicationibus ab amicis non parcunt, vt de precioso panno cappam seu cucullum habeant, an Christiana sit hæc aut monastica simplicitas. Hæc Christianis, maximè autem monachis curiosis dicta sint, in quibus turpissimus est appetitus hominibus placendi in vestibus: nec in vestibus tantum, sed in quacunq; re etiam alia. De quorum sunt numero, quibus quoties homines conuenire debent, maximè autem si mulieri habeant ad monasterij portam loqui, necessarium foret rasorem ante vocari, ne non satis compti procederent. Debemus igitur Dominum Iesum ante oculos nostros habere, contemptum, despectum, derisoria veste illustum, vt quo vestis nobis datur vilior, abiectionis, pilosior & hispidior, tanto plus gaudentes, gratias agamus. Secundo, admonemur hic, vt discamus omnes qui piè volunt viuere in Christo, hoc est, qui spiritu, non secundum carnem optant viuere, à mundi amicis persecutionem vt patiantur & illusionem necesse esse. Omnes enim huiusmodi ab amatoribus mundi fatui æstimantur. Nesciunt enim quid secundum spiritum sit viuere ij, qui veterem hominem exuere nolunt. Spiritualis tamen homo propterea nihil debet turbari, nec à bono discedere proposito, sed cogitare. Si patrem familias impiè mundus tractauit, quanto magis domesticos eius?

AD HORAM TERTIAM PASSIONIS DOMINI  
nostri IESU CHRISTI.

IESUS LATRONI COMPARATUS, VT VILIOR  
reprobatur. Artic. XXX.

Luc. 23.

**P**llatus autem conuocatis principibus sacerdotum & magistratibus & plebe, dixit ad illos: Obtulistis mihi hominem hunc, quasi auertentem populum: & ecce ego coram vobis interrogans, nullam causam inuenio in homine isto, ex his quibus enim accusatis. Sed neque Herodes. Nam remisit vos ad illum: & ecce nihil dignum morte actum est ei. Emen datum ergo illum dimittam. Et accusabant eum summi sacerdot-

tes in